

ՕՐԱԹԵՐԹ ԱԶԳԱՅԻՆ

Առջի օրը , Դալմաթիոյ մէջ .

Արժի օրը, Ղալաթիդի մէջ, ճաշը արան մը բացողիցս երկու հայ հրապարակախոսներու կողմէ, պարսկերէն Տիգրան և Դաւիթին՝ Գուցէ ունեւոր զարմանան թէ երկու Հայերու ճաշը արան մի բացող ըլլալու անշան ու մասնաւոր պարագան ո՛ր կէտէ ունեւորէր մի աստի՛ն յօդուածին նիւթ կրնայ կոր մատակարարել։ Մանաւոր անաղ-ճաշարան, երեւակայեցե՛ղ, որ քան ռասիկ բան և լէ սովայնի օր տեսեալնայս ըրողովին տարբեր է այլ նիւթին վրայ, որ, ընդհանրապէս կը գերազանց կարեւորութիւն ունի կարող կարեւոր նկատուած նիւթերուն մէջ և Նոր բացողած այս ճաշարանին պարագան մասնաւոր կը ընեն մոնաւանդ անոր համար որ անիկա կը ճառայէ բաւառու տեսեալ որ նախապաշարուած որ կայ հայ տարրեր նկատմամբ՝ մեր և օտարներուն մէջ և որուն համեմատ իբր թէ Հայերէն կրնայ յալողիլ պանդոկայեանութեան թիւին, ճաշարանայեանութեան, նպաստակաւորութեան, նոյն իսկ գինեւորութեան մէջ։ Անշուշտ կը գտնուի մտածողներ ալ թէ «է՛հ, է՛նչ ըլլա՛նք», Հայուն անկարողութիւնը կարող է աստի՛ն իրաւորական, երբորդական տրեւոններու մէջ երեւան գայ. ուրիշ աւելի ազնիւ և նուրբ արհեստներու մէջ է որ կը յայտնուին Հայութեան իրաւորական, ճարտարութիւններ, տաղանդներ և։ Ասիակ շատ սխալ ըլլաւու՞մ մըն է։ Թո՛ղ որ արհեստներ գէշը ըլլալն, կը քաշէ որ պատուաւորութեան սահմանին մէջ ստիկ ու նենայ, բայց մասնաւորապէս վերջերս արհեստները սնացան կը նիւթերուորութիւն ունին ցեղի մը նիւթերու կան թարգմանման տեսակետով

Իմ վրաս կարծես տեսակ մը մարտիկներ եղած է յոյն սալլիբը բաղդաժողովեան եզր ընտրել ինձի, ասեմանակ՝ որ մեր ցեղին հմէկ տղան կողմը երեսուն հասնել կամ օգտակար կարողութիւն մը ընել հարկ ըլլայ։ Երջիշ ներկայ պարտադրային համար։ Մինակ թուրքիոյ, Է մասնաւորապէս Պոլսոյ մասին խօսելով, յոյն սալլիբ պանդոկայեցիներէն, ճաշարանէն պատուիւնան, դիննպանութիւն նպարտաւաճառութիւն հրապարակելով որմը տիրապետած է Սլլցող չտանք իր դէմ, վասն իր որչիշ օմէկ տարի

գործած է կամ համարձակած է մըր
ցիլ իր դէմ Բաց տալարեջ գտած է
կի որ առկն է Էւ տառնց մխալըրու կա
րելի է ընել թէ ճիշդ այս առապ
րէշնրուն տրելըլ է որ Յոյն իրեն
ապահոված է Նրթմական այն ամուր
դիբըը որը ունի ոչ միայն Պոլսոյ,
միայն ամբողջ Թուրքիոյ, այլ և այլ
ամէն տեղերուն մէջ ուր յունական
գաղութ մը կայ, ինչպէս օրինակ
համար Եգիպտոսն Բարը Եգիպտոս գա
ցողներուն համար յայտնի է թէ յայն
տարըլ եթէ հնո ձեռը բերած է իր գե
նակչեւ զիբըլ, առիկա զխաղապէս
կը պարտի վերոյիշեալ արհեստներուն
մէջ իր ցոյց առած ձեռնորոգում
թեանը, աչքբացութեանը և բնդու
նակութեանը ւնն ալ, ինչպէս հոս
ոչ ոք կրնայ մըցիլ իրեն հնու լեզուի
տառի որոյ գաղտըլ տեղւոյն բոլոր
միւս գաղութիներուն մէջ ամէնէն
գիւրակեցեղի, հայրասուն ու բար
դաւան է Գաղտնի՛քը, — որովհետեւ
ոչ միայն գլխաւոր քաղաքներուն
Ալեքսանդրիոյ, Դահիթի, Բարդ-Սա
լիսի մէջ, այլ և երկրորդական քա
ղաքներուն և ոմէնայեաին գիւղա
րուն մէջ Յոյնն է նպարհամար
պանդակապետը, հաշտրմապետը
գիւրեպապետը Էւ մեծադոյն մաքը, եթ
ոչ ամէնը, աչկբառութեան հուղ
կած է Տղայ տարիքի մէջ ուղեւ
սննդը, յոյն մանչերը, Յունաստանէ
և Ալեքսանդրիոյ հզգիներէն, և ո ու
գիւրեպետն կամ հաշտրմա կամ նպ
արտաճառատուն կը մաննա իրեն
աչկերու Տարիսը կ'անցնի, ու եր
բեմնի աչկերս կ'առնուի մը կը բա
նայ, նախ շատ աննայ, խեղճուկ քա
մը, որ երթլալով կը մեծնայ, շնորհ
կի ազգակից-արհեստակիցներուն
լակցուիեանը (վասնի զի պէտք է
մուռնա ու Յոյններուն մէջ՝ մեզի պէ
նրար չըբաշլի չկայ) Օրին մէկն ալ կը
տեսնաս որ երէկի աննայն խանութ
պան տըր եղըր է մեծ պանդակ
մը, հաշարանի մը կամ նպարտա
ճառատուն մը և Ալ անէկ ետքը յա
նդգիւրմուի ինը տնիտափին է
խօր հարմուրի ինը՝ տնկուլակէ Է
տեղը խոնարհ աչկերու, հիմա խոնա
րադուռն մը եղած է, ու իր ձեռքը
տակ ունի աչկերտներ, որմը՝ իրեն
կարդիկ հետգիտէ պիտի ըլլան ա
պաղայ պանդակապետներ, նպար
վաճառներ, հաշարապետներ ևն
Ու այս պատմութիւնը յաւէթօրէ
յայտէս

Երբոր Անգլիա Սուտանէն դուր

նեանց խառվարայր և վաղորենարար
տարբերը, և այդ սցանակին երկիրը
գրտա. թաղաքաթմբոս մեկն և րուր
գլաածման ծամրուն մէջ, եղեպաւո
սէն զաղթականութեան անկերթ
նակի հասարկ մը սխառ վաղեւ դէպ
կան Յոյները յառաջընթիմը կըսեն, և
խորն տարբերութեան համեմատ, խառ
թմաթ և շլջականերուն մէջ անմիջա
պէս բռնեցին հրապարակը, կոյածակ
արագութեամբ բանալով կարծեմ ին
րենց մնաշնորհը դարձած խանութ
ները, Հոն ալ, իսկոյն, ինչպէս եղեպա
տոս, չլսած իսկապարտաճանչան և հոս,
բրտապաշտն Քրիստոսն տակ ընալով
ոչ մէկ ցեղ յոնական այս աղաւելն
կըրտա դիմակորել իտաղացին ալ մե
ծազնաբանած տարլը մին է հոն, բայց
ո՛ր իր ինկտակոն վիճակը ո՛ր բոյն
շնորհ խաղաղցին՝ տըքատ իր երկիր
մէջ, գրեթէ Նոյնն է եղեպաւոն Յոյն
ընթերցողին հակառակը, աղքատ իր
երկիրն մէջ (որ բնութենէն ապաշտը
հաւած է արքէն), կը հարստանա
իր դաղթականութիւն մէջ, ո՛ր կ'ող
բլայր

Ինչ է սակայն նշելու՝ յայտնում
 թեան դադարելը, իսկապէս չառ-
 պարը բան մը, յանդ գնում թիւն, աշ-
 խառափրութիւն և մանաւանդ համ-
 րեյառար երկայնամուտ թիւն:

Հիմա ես կը մտածեմ որ տասն
այնպիսի յատկութիւնները չեն որ
մենք ալ չկարենանք ունենալ զա
նոնք՝ յաջողութեւ համար այն ստաւ
բէզնեւուն մէջ, որոնցմէ այնքան օգ
տուած են Յայնելը:

Եւ ասոր համար նախ և առաջ մեր մէջէն պէտք է միանգամ ընդ միշտ վանել այն սնոտու ու քնասակալ արհամարհանքը որ ընդ հանրապէս կը տածուի պանդոկապետութեան, ճաշարանապետութեան, զինքնպանութեան, նպարտութեան խեղճ և նման արհամարհանքը համար նկատելով զանոնք իբրեւ ոչ այնքան պատեհները ու «պիտուական» սոսկ պատեհները Որբանոց տիտուր ենթադէտ:

Մանամանդե հոն է ցաւալին ու
Հայր, երբ ուզէ, նորիցան կ'ընայ լա-
նոյլ ձնոն տապալէ՛ղնկերուն մէջ
բան ջնոյնը խնդրո՛ւ ապուշ նոխա-
պաշարաւ մը վանկուն և արխարաւ
վատաջօղն և յանդգնօղն անոն
մէջ նետուերուն վրայ է Մեր այլ
արհամարհած արհեստները կոչու-
նն ինվանական բարդեանն և ամու-

դիմեր մե անշահմեկում մեջ թուրքերը
միջոցով հրապարակին վրայ, և, իրե-
րու ընտանիք ընկացելով, բարոյական
աչ զիրե վրա Ասյո մասին՝ փոքր մեշ-
եղեղած մըն Այնթապ արտուն Յունի-
քուն դէմ բացուած պոլսովը զեռ-
ամէնում միտքն է, հերեւել հայը
հայրայտուցած էր թուրքերը, և զե-
րանք լէ է ինքը երան, այդ պոլսովը
Պրետոյ մէջ ալ իր գոյովինը զգա-
ցուց. բայց ստիպա արամաբաբունին
մը միայն միտք, որովհետեւ այդ
պաբապոյն թուրքերը պիտի ստիպ-
ուէին ո՛չ զինեւտուն երկմալ, ոչ դա-
ւեղմարտուն, ոչ ճաշարտուն, ոչ աբ ու
է նպարտանաթի հետ առտուն ալ Յը-
նեկ, քանի որ առանը բարուն ալ Յը-
նեկու ձեւքը մը գտնուեալ Անկարայի
էն ուրեմն պոլսովը ընկը ինչ բարո-
յական, յաղկմանակ, նի լոյսական հետ

Այս է պտտաձուր որ յօրումսին
սկիզբը լիշտաակեցի առջի օրը Ղա-
լաթիս բացում Ժաշարանին պարս-
զան Հինգերիները, ինչպէս բնի
երկու ճայ երկուստարձեր են, պարզ
կտանտնութենէ առաջ եկած Գործի
մարդիկը ուրեմն իրենց բացած ճա-
շարանը կոչում է առաջնակարգը
ըլլաւո Ղաթաթիոյ պէս տեղի մը մէջ
ուր կը լիտանէ նմանօրիհոռի յոյն
Հատապատմութիւններ Ուստի

պէտք չէ մոռնալ որ Ռեբայի մէջ ապագահեալ Հայ մըն է, թողաւորանը որ միեւնոյն առաջնակարգ զիւրք տուած է իւր վարած հաստատու թեանը: Ասանք քաջալերիչ օրինակներ են: Ճամբան բացուած է ուրեմն:

Թիով Հայերը արհարար մանան հոն
օրինաւոր եւ ուղղամիտ միջոց՝ մի
միկուէ համար մեր յայն հայրենակից
հերուն դէմ եւ անկէց քաղելու հո
մար բոլոր այն օգուտները որոն
անդիւրիպի են եւ անհրաժեշտ մ
ցն իցն ապահովելու համար նիւթ
կան ու բարոյական յարգելի զիկ
մը, որուն այնքան արժանի ենք իր
ւամբ, ներկայ ազատ բեմին տակ
Եր. Ստրաքեսուրս

Կ Լ Լ Ը
(ԳՒՄԱՌԱՅԻՆ ԻՆՁ ԿՈՒՏԷ)

Հայաստանի հերոս միջ ամենն անարգ
ամենն դժոխամարմար, ամենն ասուս
հետադարձ ամենն տաժան, նոգկայի աչ
նունար՝ Հայաստանի զեղձուկ Հայուն ա
րիւն-արցունքին հետ չաղաղաբան զատ
մուծիւնը հե իր վէլ՝ Թեոքես Հայուն

գրաւոր որդեակներուն սկսած օրերէն կ'ընէ ճացանախիթի վերածումը եւ ուղիաւոր նշան ճանաչանքի անարժան «Պղբ» քայալներ համար ցորկի տեղ մի նակ իրիւն տեսնէ կ'ընէ կ'ընէ ծառայ, Ով որ մտնէ ապրած եւ Հայաստանի իր անկերները կամ զէթ այցած եւ անկէ, անկերայօրէն ակնառեսն եղած եւ Հայաստան կ'ընէ մանկուն տառնի, թէ ինչպէս տառնակի կ'անմարդ ճանք ձեռքներէն փախանակ անուշեղէնի կը կորնէն կ'իւրառան քաղաքներուն բան մը, սեւ, ճանկիւն, իրիւնը եւ թէ իրիւն կ'անկերուն տառնակ մը որ անունը ըլլալու յաւակու։

Թընդ յունիւնը, անունը համար զայն յանազալ բերանի մէջ կը նոյնիւր, կը փշրէ ու չի մոռնալուր, Սաղան աղիքը, յօթի ու զատարի, բան մը անունը կ'ընէ, որ զիջակայն տառն կ'ըլլալ իր ամբարն։

Կան, միջինակ իրիւնը կ'ընէ, Հայիկ այս կ'ընէ կը անանի, ու բախտաւոր ինչ շատ ճիշդ երբ անանի անունը ճար ու ճարակ ինչպէս, իրօր այն երկու-գործիներ, ռընդ ատըր ցորկի ճանկերով ինքուն արածը վառանակ, զանկերով, երկերով ամբարը բնականօրէն որուն քրիւնքը ինչպէս կ'ընէ...

Օտարները չատ հնդկ երբ պատերու եւ-
հանքի եւ մեր երկրները, երբ խորելոյ
հետաքրքրութիւնն համար, մեզան եւ գեղ
չուկ տուններ, անհրժ օտարները՝ (Նար-
պարեզ) իրարու երես պաղ ու ստուն
արտ ռիլարները նեղութիւ պիտուեան են
բազմաշարու ապրանք ստուգել կարող
կիւնաց հետերսին տանել համար, . . .
Եւրոպէ վիշտ զգացան երբ երբ շատ ան-
հազ կարգաւ ենք այդ ստանալու
անցորդներուն նկարագրութիւնը, իմա
նակ ազգաբանակու վիճակնու իմաց
կարելիներ ըսելու եւ գեղեցիկ որ երբ

ԿԱՅՈՒԹԻՒՆԸ

է՛տեանք յօրիմամէկ ցորենի... Եւ այն
կըկուլէ կը սնանին՝ հաղար սրկանքով Ամե-
րիկա պանդխտանալով հարիւրաւոր ոս-
կէներ բերող Հայերն ալ:

կիցակեր, միշտ կիցակեր, անոր համար որովհետեւ ցորենը Քիւրտք, Տափիկն ու աղան ունենալու, քրակեմ, քարիքի տալուի տեղ չգալիստեղծուել. հիմնական օռ-գործութիւնը ունին: Միշտ կիցակեր է Հայք անոր համար որ զանգուտութենէ բերական տարիներէ՝ զաղցողին, կողոր տալից կը մնան: Ու այն ատեն՝ մնանեւ եւ համաք՝ միշտակ կիցին պէտ ստորին հուսար ձեռք մտելու կարելի կ'ըլլայ, իսկ ինչէլ այս տարիներուտ պէտ անու ու սղու-թիւնուտ կը տրին ահակոթօրէն, այն ա-տեն կիցը կը բռնէ կործանի ու զղու-թին տեղը: Եր ատենեւ խուսը ու այլա-ատեալներէ՝ առօրեայ ածօթութիւնը անցը-նելու համար՝ խարիւրեւ կ'ըլլով ցաւորին շուրջը լցուած՝ կը լալիքիմն այնպազար-Անի կ'ստորաթօ ռ փայտանիւր ետքը կըր յարակիցներէ՝ կ'առաւարթութիւնը ինչ կը հաւաքէ փռուած կ'առաւար ռուսիքը-նուտ, ախոր ինչպիսիւն ու մէջ, այդ պ-հուտ, առօթութիւնը մտուլու կուտայ կը տորուած մերկիւններ, ամէնէն առաւ-արիկի փիթիկներուտ տեղերը կը փնտաւոր-հոլերէնու հետ խառն կ'ըլլէ կը հաւաքուի (ուրիշ բան չեն թողորք մեր բարի Քիւր-տքը), կ'այնպիսի, անէլ մնանեւոր ի-մտեւոր, ու Սասունի ու թագաւորութիւն-փռագ ապուլու համար... Այցէք Հայաս-տանէն, ցորենի արտոնութիւն չլով մեծից տանելուցով կ'ըլլի անստորի աճումով ար-տոքը կան: Դեբիւրն հիացում պիտի աղչե-միւնալ հետաքրքրի դիտողին, քակալի բնիկին ինչպէսզն ու տխոր իշխանա-կեր...:

ԽԵՐԵՄ

Ս.Ա.ԿՅՈՒՐ

ԿԱՅՈՒԹԻՒՆԸ ԱՆԱՏՈԼՈՒԻ ՄԷՏ

ՎԱՐՉՈՒԹՅՈՒՆԸ, — ԳԱՏԱԿԱՆ ԲԱՐԵՆՈՐԱԳՈՒՄՆԵՐԸ, — ԵԶՐԱԿԱՑՈՒԹՅՈՒՆ

(ԹԱՆԻ ՄԱՍՆԱԻՈՐ ԹՂԹԱԿՏԷՆ)

ԵՆՅԱՍ, փետրվար.

Վարդաբեան քերտքի 66. րդ.— Ինչ որ նախորդ քառս չէ պախիվիզ գոյութիւնն ապահ, շատ լաւ էր գոյցել ի, հակառակ կառավարութեան թաքի դիտարկութեանց, տակաւին լուրջ ձեռնարկ մը չէ եղած, պաշտօններով թաքի դիտարկութեան շինք ամէկ կայ որ կուտակայեալու, կառավարիչներու և զանազան պաշտօնատարներու փոխօրնութիւն կաստարուած է և Ասպլայ չստ մը պատճառներով, եղած անաւտանութներ վարչական բարգիւրում կը ճշմարտ փփփորիթիւն մը ստացուել ընդդէմ չուէին և կառավարութիւնը, իր տարաբարութիւնն տակ իր պաշտօնութիւն մը չուէնայով, ի ծագիչ արդիւնք մարդիկ պաշտօնի կոչած է, որով ճին ուշ ժամին որով ծառայած էին և մակէ զատ, կառավարութիւնը, Պոլսոյ նախարարական պաշտօնատեսներն անտարտ կերպով

Ինչորդ պաշտօնատեսներուն մէկ մեծ ծառ որ արմակուած էին, զգաւաններուն մէկ տեղաւորած է և Ասպլայ, կառավարիչներ իր ընդին թէ հրահանգներ ստացան են, որովք իր հրահանգն իրենց չըմանալուն մէջ իր պաշտօնատեսներ կնարգեւ ճամբուածներուն մէջ, որով ճնման այդ պաշտօնները մայրաքաղաքէն դիտարկ մարդը վերապաւում էին և ինքն այս մեթոտը, Պոլսոյ մէջ, զորք զօհրանք թիւր պակնանալու առաւելութիւնը կը ընծայող, մեծ անպատեհութիւն ունէր և ակային, չեղանակող զիկերու պաշտօնապարհին՝ որոնց տեղափոխութեան ու զաւորման ծախքերը աւելի զգալի կ'ընէին անող թիւքային անշնտառութիւնը և Ասպլայ Պոլսեւ իրաւ նուար որ քաղաք մը զրկուած է ՏԷՄԻՔԻՐԱՆԻ ի պաշտօնայ մը, ամեական 50 Թր. (250 զր.) թուայով, որուն պաշտօնը չէ նտեղաւան և կուտականք թուք

«ԱՐԵՒԵԼԷ»-Ի ԹԵՐԹՕՆԸ

4 1 6 2 0 4 7 8 5 4 6 4

ԿՈՄՍ ՄՈՆԻԷ-ԳՐԻՍԹՈՒ

ԺԷ.
ԱՐԲԱՅԻՆ ՍԵՆԵԱԿԸ

- Շարունակե՛ք։
— Այո՞, այո՞։
— Անցնի՛ք երկրորդ խնդրին։
— Մտի՛կ կ'ընեմ։
— Մէկը շա՛տ ունէ՛ր որ Մէքեաե՛կ
շա՛տ ուսմանա՛րկ։
— Այո՞, երիտասարդ մը, որ կը ս
ր Մէքեա՛ն սը։
— Անո՛նք։
— Ֆերման։
— Սպասիական անուն է։
— Քաթալան է։
— Ի՞նչ կ'ընէ՛ք որ այդ մարդը կար
այ՛ ձեք ըստ Նամակը գրելու։
— Ո՛չ, այդ մարդը զիս դաշունա՛ն
ախ ընէ՛ր պարտապէ՛ս։
— Այո՞, ապա՛րիկան ընաւ որովե՛ս
դիմե՛ր ո՛ր մարտապանութիւն կը գո
ն. դադը ո՛ր գաղտնիքին։

- Մնաց որ, չարտունակից Տանթէս
մատուցեան նամակին պարունակա-
բար որ մանրամասնութիւններուն տեղե-
նէր ան։
- Ուրիշը չհաղորդեցից՝ ցայտ մանրա-
մատուցեանները։
- Ոչ ձեկուն։
- Եւ ո՛ր իսկ ձեր սիրունիկն ։
- Եւ ո՛ր իսկ նշանաւորս։
- Տանկապաշտ ու բերնին։
- Օ՛հ, հիմա ասպնոյով հմ որ ան է։
- Ապաստեցէ... Տանկապ. կը ծանչ-
նա՞ր մերսնաւը։
- Այ... այո՞... կը լինէ՞ր որ...։
- Ի՞նչ ըսն։
- Ավտանուծեանն նսխրնթաց օ
տեսայ որ անոնք տեղափոխուի առջև նս-
տած էին հայր Բարփօրի հովանացակ
տակ։ Տանկապ բարփօրական օ հեղէ

- երեւոյթ մը ունէր, իսկ Ֆելիքսն ափսոս
աւ վրդապան էր:
- Միշտ էլ կ'են:
- Այ, իրենց ձեռ երբորդ ընկեր մ'
ունէին, խնդի լաւ ձեռքով, Գառաբաւ ա
հաւա զիրմակ մը. անշուշտ հոն ձանօթ
յաւն էր անոնց հետ, բայց այդ մարդ զի
նով էր արարէն յայտնեցէ, ... սպառնացէ՛ր...
Այն առեւն ինչպէս չեմ լինէր այդ բանը
Սեղանին մօտ, ուր էր խմէին անոնք
կաղապար մը, թուղթի և զրբի կային (Տան
թէ՛ս ձեռքը ձակտնի տարաւ), Օ՛հ, անար
մաբարկ:
- Ուրիշ բան ալ կ'ուղէ՞ր հասկնալ
ըստ անոր ծիծաղելով:
- Կիսո՞, այո՞, քանի որ ամէն բան
խորք էր թափանցէր և ամէն ինչ պարզ
առդէն էր տեսնել. կ'ուզեմ հասկնալ որ
ինչու մէկ անգամ միայն հարցաձնուեց
այն, ինչու դատաւարներ չտուին ինձի
ինչպէս դատապարտուեցայ առանց վճարի:
- Օ՛հ, առիւթն քիչ էր ծանրակիւ
գործ է, արդարաւին միջին և խորքի
դատեր ձեռքը ունի, որոնց թափանց
դուտակ է: Ինչ որ միջին հիշում խոհանգ
ձեր երկու լարելիաներուն վրայ՝ աղայա
կան բան է. պիտի է նշ: Իստ մաս լաւ տես
նալ (սխալմիտ), ուր:
- Օ՛հ, արքայադուհի էր զիս որովհե
տե ինչ թափու, ցտտիկ կը տեսնէր ի
կէսմայն:

- Ո՛վ է հարցաքննեց ձեզ, ընդհ. դատական զբաղակարգը, օգնականը թե՛ հարցաքննիչ դատաւարը:
- Օղակահանք:
- Ներխառնող է թէ՛ ձեռք:
- Ներխառնողը, զատրիկեց զատրիկ եօթը տարու:
- Լաւ:
- Ի՛նչպէս վարուեցաւ ձեզի հետ:
- Աւելի մեղով զան թէ իրաւ կերպով:
- Ա՛յնչ ի՛նչ պատմեցի՞ք անոր:
- Ա՛յնչ ի՛նչ:
- Ի՛ր վարուելակերպը փոխուեցա՞մ հարցաքննութեան տանը:
- Պատճառը ի՛նչպե՞տեղ փոխուեցաւ:
- Երբ մարդաց զկուրծքս իմ հարկաւոր դարձրին նախակը, իմ դժբախտութիւնս կարծեմ ընկնեց զինքը:
- Ձեռք դժբախտութիւնք:
- Այո՛ր:
- Աղպարո՛վ էք թէ՛ ձեր դժբախտութիւնը չարժեք անոր դուժքը:
- Դէ՛թ ի՛ր համարութեան մասին մեծ ապացոյցը մը ընծայեց:
- Ի՛նչ ապացոյց:
- Լուր, երբ աստուծո՛վ հարկաւոր ուղի կատարեց ի՛նչ քաջ մեղք:
- Ի՛նչ քաջ մեղք: Դատութեան նախակը:
- Ո՛չ, նախակը:
- Աղպարո՛վ էք:

- Այ՛նքեա ապե՛կ տեղի ունեցաւ այդ բանը։
— Ատ սուրճը... ձեր կարծածէն աւելի գարեջրի առաջագոյ մըն է երեք։
— Սարաւառ ի՞նչ պատճառովք ինձի ըստ Տահթէն, աշխարհը վազեցնելով ու կորցրելով տներով ու վրէժէն մի՞թէ։
— Այս՛՛, միայն ի՞նչ երկամայի վազեցընք եւ կորցրելովսները միւսներէն աւելի վառագաստը են։
— Շարունակե՛ք։
— Ամենայն սերով, նամակէ՛ք այրեցընք, այրելու է։
— Այս՛՛, այդպէս ըրաւ, լսելով։ Տեսե՛՛ք՝ առ աղագոյցըն միայն կայ ձեզի դէմ եւ առ այ բնական ի՞նչեմ։
— Այդ ի՞նչ որք, ի՞նչեմ, մեծ շատ հետու է քանակն ըլլակէ։
— Կը կարծե՛ք որ այդպէս ըլլայ։
— Ապա՛յով եմ, որուն ուղղութիւն էր այդ նամակը։
— Գ, ետարեկէ, Բօթ-ձէրօն փոռող, թիւ 13, Բաքիդ։
— Կրնա՛ք երեքսուղի որ այդ նամակին անհետացողին շահ ունեցած ըլլայ ձեր գրաստըրը։
— Թե՛րեւս, արդիւնէն քանիսն են խառնած... չէ կրնա՛ք քանիսն այդ նամակն գտնորթել։ Ինձի երգողընէ տառաւ նամակին վրայ գտնուած նապէն ո՛չ ոքի չըրուցինու։

- Եւտարթի՛կէ, կրկնեց արքան, . .
Եւտարթի՛կ մը ճանչցուե՛ծ եմ Ստրուրդոյի նա-
խորդ թագաւորին ապստանքին մէջ, Եւտ-
արթի՛կ մը որ ժիրոստէն էր յեղափոխու-
թեան ատեն: Ինչպէ՛ս կը կոչուէր ձե-
զառուարը:
- Տը Վիլփօր:
- Արքան բըքթի մը արձակեց:
- Տանթէն պաշտօնական դիտեց արքան
- Ի՛նչ ունիք, հարգուց Տանթի՛կ:
- Կը տեսնէք լոյսի սա ճառագայթը
հարցոց արքան:
- Այո՛ւ:
- Զա՛ն, ամէն ինչ ինձի համար պար-
ծաւ է սոս թագաւորին ու լուսաւոր ճա-
ռագայթի լուսնի իտէ՛ք տղայ, խեղճ երի-
տասնակից: Եկջ դառաւոր ազնուօրէ՛ն
վարտեհան՝ ձեզի հետ:
- Այո՛ւ:
- Այդ արժանապարհ դառաւորը այ-
րի՛ց է անհետապոյ՛ց նամակը:
- Այո՛ւ:
- Իսպի՛նի այդ պարիկեշտ հայթայթի՛ն
ձեզ երդնանցո՛ւմ որ Եւտարթի՛կ անուն
նաւ հարաւորանա՛ւք:
- Ա՛յո՛ւ:
- Ի՛նչ մ. . . գիւ՛ղք թէ ո՛վ է
այդ Եւտարթի՛ն: Ի՛նչ հայրն էր այ-
մարդը:
- (Շարունակելի)

ՊԵՏԻՐ ԿԱՃԱՌԱՏՈՒՆ

241 370 500 ԲԵՐԱ 500 370 241

ԱՆԿՈՂՆԻ ԿԱԶՄԱԾՆԵՐ ԵՒ ՅԱՐԱԿԻՑ ԱՌԱՐԿԱՆԵՐ

ՄԵԾ ՄԹԵՐՔ ՓԱՅՏԷ, ԵՐԿԱԹԷ ԵՒ ԱՆԱԳԱՊԼԻՉԷ ՄԱՀՃԱԿԱԼՆԵՐՈՒ,
ՏՂՈՑ, ՀԻՒԱՆԴԱՆՈՑԻ ԵՒ ՕԹԷԼԻ ՄԱՀՃԱԿԱԼՆԵՐՈՒՆ

ԲԱՑՈՒՄ ԱՅՐԵՐՈՒ, ՄԱՆՁԵՐՈՒ ԵՒ ՓՈՔԻ ԱՂՋԻԿՆԵՐՈՒ ՅԱՏՈՒԿ
ՊԱՏՐԱՍՏ ԶԳԵՍՏԵՂԷՆՆԵՐՈՒ ՃԻԻՂԻՆ

ՄԵԾ ԺԱՄԱՆՈՒՄ ՆՈՐ ԶԳԵՍՏԵՂԷՆՆԵՐՈՒ

ԱՅՐԵՐՈՒ, ՄԱՆՁԵՐՈՒ ԵՒ ՓՈՔԻ ԱՂՋԻԿՆԵՐՈՒ ՅԱՏՈՒԿ

ՎԱՅՆԼՈՒՋ ՁԵԻՆՈՎ ԵՒ ՎԵՐՋԻՆՈՐԱՋԵԻՈՒԹԵԱՆ ՀԱՄԱՁԱՅՆ